

kterým byl změněn § 3, bod 2 zák. ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. z., jest jedině rozhodným, jaký význam má toto slovo podle svého přirozeného a vžitého pojmání jeho v obecném životě. A tu jest notorické, pročež nepotřebuje žádného důkazu, že slovo elektra na prvý poslech nebo po prvém přečtení vzbudí v každém, ať zná původ slova toho či nikoliv, představu energie ve fysice elektřinou zvané, a výrobek slovem tímto označený pojímá se všeobecně jako přístroj buď elektřinou činný nebo elektřinu vzbuzující. Označil-li by se tudíž tímto slovem přístroj elektro-tepelný nebo jiné elektrotechnické zboží, pro něž se stěžovatelka domáhala zápisu slovní známky »Elektra«, vyjadřovalo by slovo to dle svého přirozeného významu výlučně vlastnost a určení zboží tohoto.

Nemohl se proto nejvyšší správní soud přikloniti k vývodům stížnosti, které se snaží přesvědčiti, že slovo »elektra« jest slovo fantastické nebo bájeslovné a musil stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 427.

Administrativní řízení: Strana nemá příčiny ke stížnosti na nejvyšší správní soud, rozhodla-li zemská vyživovací komise o podání jejím, označeném jako rozklad, jako by šlo o stížnost.

(Nález ze dne 29. května 1920 č. 4078.)

Věc: Emma Heinzová v Karlových Varech proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatelka podala rozklad proti rozhodnutí okresní vyživovací komise v Karlových Varech ze dne 17. dubna 1918, zamítajícímu její žádost za vyživovací příspěvek. Rozklad ten byl podán ve lhůtě běžící pro odvolání. Podání to výslovně označené jako rozklad, předložila okresní vyživovací komise zemské vyživovací komisi, jež o něm rozhodla dne 27. září 1919, že odvolání z důvodů naříkaného rozhodnutí nedává se místo.

Stížnost namítá pouze, že rozklad neměl býti předložen zemské vyživovací komisi, tato že neměla o něm rozhodovati v pořadí instančním, nýbrž měla jej vrátiti instanci první, neboť stěžovatelka nepodala odvolání, nýbrž pouhý rozklad, poněvadž v něm uplatněny nové dosud nepřednesené okolnosti, kterých první instance při svém rozhodnutí neuvážila.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou. V řízení správním k tomu, by nějaké podání bylo vyřízeno jako rekurs, nevyhledává se, aby označeno bylo výslovně jako odvolání, stížnost nebo podobně, a stačí, je-li z podání patrné, že strana není srozuměna s obsahem rozhodnutí správního a je-li viděti, v jakém směru chce nápravu. Zde však neměl žalovaný úřad příčinu spatřovati v podání jen žádost za obnovu řízení, ježto rozklad podán byl v otevřené lhůtě k odvolání a ježto žalovaný úřad sám byl povinen, když v tomto případě nejde o princip koncentrační, přihlížeti i k novým okolnostem přivedeným v odvo-

lání. Procesní práva strany nebyla tudíž nikterak dotčena tím, že žalovaný úřad rozhodl ve věci samé o podání tom jako o stížnosti.

Ostatně měl žalovaný úřad tím méně příčiny, aby vracel rozklad první instanci, ježto právě z toho, že prvá stolice rozklad předložila instanci odvolací, bylo patrné, že sama rozkladu vyhověti nechce, ač správní úřady jsou oprávněny v případech, kde nejsou tím dotčena práva jiných stran i na stížnost neb odvolání své původní rozhodnutí změnití neb odvolati (nař. ministerstva vnitra ze dne 30. srpna 1868 čís. 124 ř. z.).

Č. 428.

Koncesované živnosti: I. * Úřad může se při posuzování místních poměrů (§ 23 živn. ř.) opíratí také o úřední znalost těchto poměrů a není tedy nezbytně třeba, aby se o nich v každém případě konalo zvláštní šetření. — **II. *** Vyjádření o místních poměrech od obce dle § 23a, posl. odst. živn. ř. vyžádané, jež neobsahuje nijakých skutkových okolností, není úřad povinen straně oznamovati. — **III. *** K místním poměrům, k nimž má úřad přihlížeti při udílení koncesí pro živnosti v § 23, posl. odst. živn. ř. označené, náleží také místní potřeba.

(Nález ze dne 29. května 1920 č. 4742.)

V ě c: Otto Friedel v Mariánských Lázních proti místodržitelství v Praze stran odepření koncese k provozování živnosti vetešnické.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím odepřelo místodržitelství v Praze, potvrzujíc výměr okresního hejtmánství v Mariánských Lázních z 20. prosince 1917 č. 6644/6, stěžovateli koncesi pro živnost vetešnickou v Mariánských Lázních s odůvodněním, že toho času nelze za to míti, že by byla potřeba této živnosti.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podanou neshledal nejvyšší správní soud důvodnou.

Nezákonnost spatřuje stížnost především v tom, že koncese byla odepřena pro nedostatek místní potřeby, ač podle § 23, odst. 5 živn. ř. jest při propůjčování živnosti uvedené v § 15, č. 12 živn. ř. přihlížeti k místním poměrům. Úřad dle domnění stížnosti oba pojmy neprávem zaměnil. Vývodům stížnosti lze v této příčině dáti za pravdu jen potud, že ovšem pojmy »místní poměry« a »místní potřeba« nejsou totožny. Na omylu jest však stížnost, soudí-li, že oba pojmy jsou souřadny v tom smyslu, že by předpis § 23, odst. 5 živn. ř. sám o sobě neopravňoval úřad při propůjčování koncesí pro živnosti tam vyznačené přihlížeti k místní potřebě, nýbrž že by právo k tomu měl úřad jen stran oněch živností, při kterých zvláštní předpis zřetel na místní potřebu výslovně předpisuje. Takové pojetí odporuje zjevně obyčejnému významu obou výrazů, neboť dle obvyklého způsobu vyjadřování jest pojem »místní poměry« širší a zahrnuje v sobě i pojem »místní potřeby«. Živnostenský řád pak neobsahuje nic, z čeho by se dalo souditi, že mluvě v § 23, odst. 5 o »místních poměrech« chtěl se odchýliti od obyčejného smyslu toho slova a zřetel na místní potřebu tu vyloučiti. Právě naopak